

MARIA MONTESSORI OG HENDES METODE

AF nulevende Pædagoger er Italienerinden Maria Montessori vel nok den, hvis Navn er naaet videst om i Verden. Hendes ejendommelige, for ikke at sige geniale Anskuelse med Hensyn til Børneopdragelse og den første Undervisning trænger mere og mere igennem rundt om i de forskellige Lande. I Schweiz er Montessori Metoden ligefrem paabudt; i Børnehaverne ikke alene i Europa og Amerika, men selv paa Krim og i Japan undervises der efter Montessori Systemet, der nu ogsaa i de senere Aar er indført herhjemme i Vanføreskolen, i Asyl og forsøgsvis i en enkelt Kommuneskoles yngste Klasse.

Maria Montessori, en smuk og statelig Kvinde, der vel er omkring de 50 Aar, er Italiens første kvindelige Dr. med. Hun er Docent i Antropologi ved Roms Universitet, og en Tid lang var hun Leder af et Institut for aandssvage Børn. I sin Undervisning fulgte hun den pædagogisk-videnskabelige Metode, hun havde lært at kende gennem Itards og den franske Læge og Videnskabsmand Séguins Værker, og da hun mærkede, i hvor høj Grad det lykkedes hende at udvikle de aandssvage Børns Intelligens, kastede hun sig med Iver over psykologiske og pædagogiske Studier, idet det var gaaet op for hende, at den anvendte Metode, omformet, udviklet og forbedret, sikkert maatte kunne give glimrende Resultater, naar man benyttede den ved Undervisning af normale Børn.

Den bekendte Ingeniør Talamo, der er Generaldirektør for den store Institution »Beni Stabili«, som har til Hensigt ikke alene at tilvejebringe sunde og gode Boliger, der lejes ud til billige Priser, men ogsaa at opdrage Beboerne i moralsk, hygiejnisk og æstetisk Henseende, anmodede Maria Montessori om at overtage Undervisningen i alle Institutionens Børnehaver samt uddanne Lærere i dem.

Det, man straks lægger Mærke til i disse Børnehaver, er, at Børnene opdrages i fuld Frihed, uden Tvang. Men fra den allerførste Dag vænnes de til at skelne mellem, hvad man maa gøre, og hvad man ikke kan tillade sig, og til kun at ville det gode.

Grundprincippet hos Maria Montessori er at lade Barnet udvikles gennem sit eget Arbejde. Det lille Barn stræber instinktivt efter Selvudvikling, hævder hun, derfor maa det ikke forstyrres i sin Glæde over Selvvirksomheden, og dets Vilje maa ikke knækkes. Lærerinden skal, hvad der unægtelig kræver Selvbeherskelse, være mere passiv end aktiv. Hun skal være en i højeste Grad agtpaagivende og opmærksom iagttagelse, der er rede til at skride ind, saa snart det er nødvendigt, men hun maa ikke gøre uberettigede Indgreb og maa nøje kunne skelne mellem, hvad der er Uartighed, og hvad der kun er Udslag af Børnenes Virksomhedsstrang.

I sin Bog: »Il metodo della pedagogia scientifica, applicata all' educazione infantile nelle case dei bambini«, som er oversat paa Dansk (Montessori Metoden), omend ikke fra Originalsproget, hvilket selvfølgelig giver den betydelig rin-

gere Værdi, har Maria Montessori i alle Enkeltheder gjort Rede for sit System og beskrevet det Undervisningsmateriel, hun benytter.

Vil man i faa Ord give et Begreb om Montessori Metoden, sker det lettest ved at fortælle om et Besøg i en Børnehave. Det var i Vinteren 1910—11, at jeg først hørte om Maria Montessori, hvis Navn dengang var lidet kendt i Udlandet, og ved Henvendelse paa rette Sted fik jeg beredvilligt ikke alene Tilladelse til at besøge de Montessoriske Børnehaver, en Tilladelse, der i de senere Aar skal være bleven meget vanskelig at opnaa, men ogsaa til at færdes frit mellem Børnene og undersøge deres Stuebøger, Tegnebøger o. s. v.

Naar man træder ind i en Børnehave, hvor 30—40 smaa Unger i en Alder fra 3—7 Aar er til Stede, rejser hele Flokken sig straks op og gaar de indtrædende Gæster i Møde med fremstrakte Hænder. De føler sig øjensynlig som Herrer i deres eget Hus og er fri og livlige i alle Bevægelser. En lille Dreng gjorde mig opmærksom paa sine nye Støvler, og en lille Pige befølte ganske sagte Stoffet i min Kjole. Efter at have givet Gæsterne en venlig Modtagelse gik de straks tilbage til deres smaa lave Stole og Borde, der er saa lette, at de selv kan flytte omkring med dem, som de vil, og nu tog de alle fat paa det forskelligartede Arbejde, der laa foran dem.

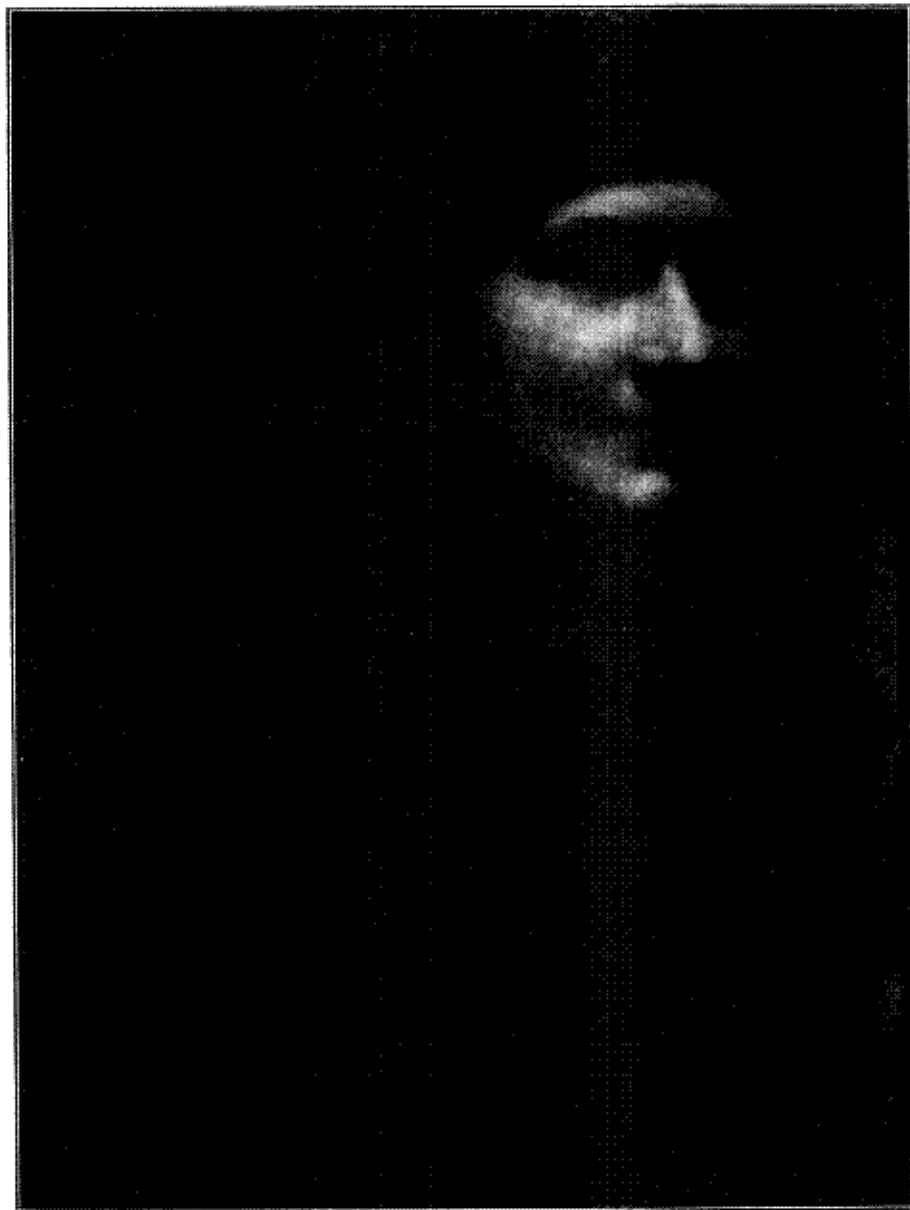
Gennem en metodisk Opdragelse af alle Sænder tilstræbes der i disse Børnehaver at gøre Børnene selvstændige og praktiske, at vænne dem til at iagttage alt, gøre sig Rede for iagttagelsen og at koncentrere sig.

De allermindste sad med store Trærammer, paa hvilke der er spændt 10 Stykker Tøj, som enten skulde hægtes sammen med Hægter eller knappes med større og mindre Knapper, de mindste ved Hjælp af en Støvleknapper. Nogle Stykker skulde snøres sammen, andre bindes

med smaa Sløjfer. Det er Øvelser, som de smaa ikke bliver trætte af at udføre halve Timer ad Gangen Dag efter Dag, og gennem hvilke de efter kort Tids Forløb faar lært at klæde sig selv af og paa.

Andre af de mindre var stærkt optaget af at lege med Træcylindre, der foroven havde en lille Knap til Haandtag. Disse Cylindre er anbragt i nøjagtigt tilsvarende Huller i en Kasse. Der er tre Systemer, forskellige i Højde og Diameter, 20 Cylindre i hver Kasse. Børnene tog dem ud og befølte dem, lod ogsaa Fingrene glide hen over Hullerne i Kassen og satte dem omsider paa Plads igen. Havde de anbragt en af de smaa Cylindre i et af de store Huller, kunde de selv kontrollere Fejltagelsen og begyndte da forfra. Overhovedet skal Børnene selv gøre deres Erfaringer, siger Maria Montessori, og saa vidt muligt opdrage sig selv; det gælder blot om at skaffe dem de rette Betingelser derfor.

Andre af de smaa byggede Taarne af Ilyserøde firkantede Træklodser, Kubus. De ordnede dem nøjagtigt, saa den allermindste kom øverst. Ogsaa her kunde de selv kontrollere.

Maria Montessori.